

Udgifter ere bevilgede ved Finantslovens § 28, hvilket ikke kunde ske, da dette Lovforslag først blev forelagt, efterat Finantsloven var gaaet fra os. Der kunde derfor vist være Noget, der talte for et lignende Forslag som det, der er stillet af det ærede Medlem. Lurde jeg i Forbindelse med disse Bemærkninger udtrykkelig henlede Opmærksomheden paa den Statistik over Lønningerne, som Udvalget har tilveiebragt gennem sin Betænkning. Den udgiver sig ikke for at være paa enkelte Tal npiagtig, men giver et Billede af de lovbestedte Lønninger, der træder temmelig tydelig frem ved den Liste, som findes under Rubrik 5 paa den 2den Side i Betænkningen. Man vil derefter finde, at af de 6394 Embeder, som Lovforslaget omfatter, men hoorfra nu vil gaa hele Løbetaten, er der omtrent 5475, som i større eller mindre Grad ville faae Nytte af vort Forslag under Nr. 2, og af disse ville c. 4000 fra den laeste Grændse faae omtrent det Samme, som Regeringen har foreslaet. Man vil se, hvilke Lønninger der her er Tale om, idet der nu findes godt 400 paa over 4,000 Kr., medens den allerstørste Del, omtrent $\frac{2}{3}$, gaar ned endogsaa under 1,200 Kr. Jeg tror, det er nyttigt at kaste Bliet derpaa, navnlig ogsaa for at danne sig et sandfærdigt Totalindtryk og Skjøn over vore Embedsmænds Lønningsforhold i det Hele.

Tauber: Nærværende Lovforslag gaar ud fra den Forudsætning, at Lønningerne i det Hele taget bør forhøjes. Hidtil har man staaet paa det Standpunkt, at man kun vilde give Dyrktidstillæg, naar man erkjendte, at der var Dyrktid tilstede. Den høitærende Finantsminister sagde under Sagens tidligere Behandling, at der ikke nu var Dyrktid, og jeg giver ham Ret i, at den nuværende Tilstand ikke kan betegnes saaledes. Sam Følge heraf har jo Regeringen ogsaa foreslaet, at Loven skal føre den Titel: „Forslag til Lov om midlertidig Lønningsforbedring“. Jeg lægger nu lige saa lidt nogen Vægt paa Titlen som det Mindretal, for hvilket den ærede Ordfører førte Ordet, men den er dog et Fingerpeg i Retning af, hvorledes Loven maa opfattes. Der er her Tale om at give en Lønningsforbedring, der betegnes som midlertidig, idet det forudsættes, at der vil komme en endelig Lønningsforbedring for samtlige Embeder. Saa- dan er Regeringens Opfattelse af Loven, hvilken Opfattelse jo ogsaa tydelig nok er bleven udtalt af den høitærende Finantsminister her i Thinget, og det Lovforslag, som foreligger, kan jo heller ikke opfattes anderledes. Nu er Spørgsmaalet da dette, om man skal anerkjende, at Embederne i Danmark nu i det Hele taget ere for laet lønne, og at de bør lønnes høiere? Jeg maa benegte dette; jeg kan ikke erkjende, at det er Tilfældet. Der kunde være Tale om en Forhøjelse af Lønningerne, naar der Gaand i Gaand dermed gik en Forringelse af Embedernes Antal. Dette

er en Grundsatning, som Folkethinget ogsaa har vedkjendt sig, og som ogsaa jeg har vedkjendt mig i denne Samling, ligesom jeg ogsaa nu vedkjender mig den; men uden at en saadan Forringelse af Embedernes Antal gaar Haand i Haand med Lønningens Forhøjelse, kan jeg paa ingen Maade erkjende, at denne bør ske. Embedsmændene have ikke noget Krav paa høiere Løn. Lønningerne ere ikke hertilands af den Bestaafenhed, at dette kan siges at være Tilfældet, og for Diebliffet er der saa meget mindre Anrsag til at sige det, som der i de senere Aar har fundet en Forringelse Sted i Nationens almindelige Livsvilkaar, hvilket jo maa medføre, at Embedsmændene saa meget mindre kunne have Krav paa samtidig at faae en Forbedring af deres Livsvilkaar. Naar man ser Sagen fra dette Synspunkt — og det er det eneste, som jeg kan anvende paa Sagen i dens Almindelighed — da kan jeg ikke erkjende, at der er nogen Anrsag til at fortsætte paa den Vane, som vi hidtil have fulgt, nemlig at give Embedsmændene Lønningstillæg, allermindst naar Forudsætningen skal være den, at det kun skal være Indleeningen til en blivende Lønningsforbedring. At dette er Regeringens Mening, fremgaar jo af de Forslag til Lønningslove, som ere forelagte for Folkethinget, og allerede af den Maade, hvorpaa Folkethinget har behandlet den af de større Lønningslove, som hidtil har været til 2den Behandling i Thinget, nemlig Lovdacesnets Lønningslov, vil det jo ses, at Folkethinget ingenlunde har erkjendt, at der burde finde en saadan gennemgaende Forhøjelse Sted, idet Folkethinget ivertimod i selve denne Lønningslov har trukket Grændser imellem visse af de paagældende Embeds- og Bestillingsmænd, som man har ment kunde forhøje høiere Lønning, og visse Andre, som man ikke har ment kunde have noget Krav paa en Lønningsforbedring. Her foreslaar man nu over en Bank eller paa eet Brædt en Lønningsforbedring, som vil komme alle de Embedsmænd tilgode, for hvilke der ikke er udkommen en ny Lønningslov, eller hvis Lønninger ikke ere blevene forbedrede paa Finantsloven, hvilke sidste jo kun udgjøre et forsvindende Antal. Hvad enten man nu siger som Regeringen, nemlig at det bør komme Alle tilgode, eller som den ærede Ordfører (Berg), at det kun indenfor en vis Grændse bør komme de mindre Lønninger tilgode, stiller man sig dog i det Væsentlige paa det samme Standpunkt, idet man nemlig erkjender, at Embedsmændene gennemgaende enten alle eller indtil et vist Maximum have Krav paa en Lønningsforbedring. Det er dette, som jeg ikke tror, at det er berettiget at gaa ind paa, og ved at gaa ind derpaa vil man paa en meget afgjørende Maade komme til at foregribe Lønningslovens Behandling. De Forventninger, som de paa Finantsloven givne Dyrktidstillæg have vakt, har den høitærende Finantsminister viist noget tilbage ved